

Elämä Kristuksessa – maan siunaukset tässä ja nyt

MARKO JAUHAINEN

Jeesusta edeltävinä vuosisatoina Kanaaninmaa oli monella tapaa esikuva niille hyvälle asioille, jotka Jumala toteuttaa Jeesuksen kautta. Uuden liiton myötä Jumalan kansan perintöosa on parempi kuin se, mikä Vanhassa testamentissa menetettiin.

Yksi Vanhan testamentin tärkeistä teemoista on maa, jonka Jumala lupasi Abrahamin jälkeläisille perinnöksi. Maassa kansan tuli elää lähellä Herraa ja tulla siunausten kanavaksi kaikille kansoille. Kansa kuitenkin rikkoi toistuvasti maata ja sen todellista omistajaa vastaan ja lopulta menetti maan hallinnan.

Uudessa testamentissa maan teema loistaa poissaolollaan. Kanaaninmaasta tai mistään muistakaan alueista ei missään enää puhuta Jumalan kansan omana maana. Ainoa selkeä viittaus aiheeseen löytyy Apostolien tekojen ensimmäisestä luvusta, jossa opetuslasten viimeinen kysymys Jeesukselle koskee Israelin valtakunnan palauttamista.ⁱ Jeesus vastaa kysymykseen nostamalla esiin kansansa alkuperäisen mission: toimia valona ja siunauksen kanavana kaikille kansoille.

Muukalaisuuden aikaa

Maa-teeman näennäistä puutetta Uudessa testamentissa on yritetty ratkaista eri tavoin. Suomessakin on tullut tutuksi 1800-luvulla syntynyt dispensationalistinen ajattelu, jonka mukaan Vanhan testamentin maata koskevat lupaukset ovat edelleen sellaisenaan voimassa. Tämä tulkinta on saanut lisää kannatusta sen myötä, että 60 vuotta sitten Lähi-itään syntyi – osittain juuri dispensationalismin vaikutuksesta – jälleen Israel-niminen valtio. Monet ovat jopa valmiita samastamaan tämän ja Raamatussa mainitun Israelin.

Useimmat raamatuntutkijat näkevät tällaisen tulkintametodin kuitenkin enemmän tai vähemmän ongelmallisena ja kysymykseen on esitetty toisenlaisia ratkaisuja. Yhden mallin mukaan Jumalan kansa – Jeesuk-

seen uskovat juutalaiset ja pakanat – elää nyt muukalaisuuden aikaa maan päällä: olemme taivaan kansalaisia mutta tällä hetkellä vielä erämaassa, matkalla kohti luvattua maata ja siellä tarjolla olevaa lepoa.ⁱⁱ

Tämän näkemyksen mukaan maa ja siihen liittyvät tulevaisuuden toiveet jäävät Vanhan testamentin lopussa eskatologisiksi odotuksiksi. Sellaisina ne myös pysyvät läpi Uuden testamentin, kunnes toteutuvat Ilmestyskirjan kuvaamalla tavalla. Jumalan valtakunnan (jota Israel oli kutsuttu mallintamaan) saadessa täyttymyksensä Jumalan kansa lopulta perii sille luvattun maan – ja paljon muuta sen lisäksi.ⁱⁱⁱ Uuden, paremman liiton myötä myös Jumalan kansan perintöosa on parempi kuin se, mikä Vanhassa testamentissa menetettiin.^{iv}

Valtakunta tarjolla jo nyt

Toinen dispensationalistista näkemystä haastava tulkinta tutkii maan tarkoitusta ja sen mukanaan tuomia siunauksia Vanhassa testamentissa, yrittäen etsiä niitä vastaavaa käsitettä Uudessa testamentissa. Tämän tarkastelukulman mukaan maan on teologisesti korvannut ”elämä Kristuksessa” eli Jumalan valtakunta, joka Jeesuksen palvelutyössä murtautui esiin ja johon kuka tahansa voi jo nyt astua hänen kauttaan. Samalla tavalla kuin maa vanhassa liitossa, on elämä Kristuksessa lahja Jumalalta; usko on vaatimuksena siihen astumiseksi ja kuuliaisuus siinä pysymiseksi; se tuo levon, turvan ja rauhan; Jumala on siinä läsnä; se on pyhille kuuluva perintöosa; ja niin edelleen. Ne positiiviset asiat, joihin Vanhassa testamentissa maan avulla pyrittiin, ovat siis koettavissa Jeesuksessa.

Tärkeä osa tätä lähestymistapaa on krekankielinen käsite *koinōnia*, joka tarkoittaa muun muassa uskovien yhteyttä, keskinäistä jakamista ja yhteistä osallisuutta johonkin. Koinōniassa korostuu maa-tematiikkaan Vanhan testamentin puolella olennaisesti liittynyt sosio-ekonominen ulottuvuus. Tämä näkyy muun muassa siinä, kuinka Pyhän Hengen vuodatuksen seurauksena Jeesukseen uskovat juutalaiset käyttäytyivät luonnostaan täysin päinvastoin kuin kansan pitkässä historiassa oli tyypillisesti toimittu, huolehtien heikompiensaisten taloudellisista tarpeista.^v Tämä ulottuvuus on nykyään melko hämärtyneet länsimaisen kristillisyyden piirissä, jossa vastuu on siirretty yhteiskunnan harteille.

Abrahamin lupaus toteutuu

Nämä kaksi lähestymistapaa, osallisuus Jumalan kansan perinnöstä jo nyt, mutta lopullisesti ja täydellisesti vasta Jumalan valtakunnan loisteliassa täyttymyksessä, eivät sulje toisiaan pois. Tämä jännite heijastelee myös Uuden testamentin kirjoittajien omaa näkemystä siitä, että elämme kahden eri ajan välisessä murroksessa.

Molemmat lähestymistavat pohjautuvat myös Uuden testamentin näkemykseen siitä, kuinka Jeesuksen elämä ja kuolema muuttivat Vanhasta testamentista tutut realiteetit. Paavali kertoo jopa saaneensa asiasta erityisen ilmestyksen.^{vi} Ennen Israelin kansan ulkopuolella eläneet ”vierasheimolaiset” olivat osattomia Israelille annetuista liitoista ja niihin liittyvistä lupauksista, mutta nyt he kuuluvat samaan Jumalan kansaan. Niinpä heillä on sama oikeus perintöön kuin juutalaisillakin; heitä koskee sama lupaus kuin mikä Jumalan kansalle Vanhan testamentin puolella annettiin. Abrahamille annettu lupaus toteutuu näin Kristuksen omissa, jotka ovat kaikki Abrahamin jälkeläisiä ja saavat peria sen, mitä hänelle oli luvattu.^{vii}

Viitteet

- 1) Ap.t. 1:6.
- 2) 1. Piet. 1:17; Fil. 3:20; Hepr. 3:7–4:13.
- 3) Matt. 5:5; 25:31–46; Room. 8:14–25; 1. Piet. 1:3/5.
- 4) Ef. 1:18; 2:11–13, 19; 3:4–6.
- 5) Ap.t. 2:44–45.
- 6) Ef. 2:11–3:6.
- 7) Gal. 3:6–29.

Artikkeli on maan raamatullista merkitystä tarkastelevan kirjoitussarjan jälkimmäinen osa.